

Părintele ARSENIE BOCA – "Sfântul Ardealului"

Mărturii – Părintele Arsenie Boca – "o viață închinată schimbării vieții noastre"

Pe urmele parintelui Arsenie Boca – Ion Ghindea taran din Ucea de Sus - Fagaras "Imi pare ca a fost si un picut de sfant" (sursa Formula AS)

Pe masura ce imbatraneste, Ion Ghindea, taran din satul fagarasean Ucea de Sus, merge tot mai des pe la manastiri. A implinit 76 de ani si odata, pe cand avea 40, marele duhovnic Arsenie Boca i-a spus ca mai are de trait, nici mai multi, nici mai putini decat inca pe atatia. Daca profetia parintelui s-ar implini, ar insemna ca astazi, pe Ion Ghindea nu-l mai despart de moarte decat patru ani... Nu-i este neaparat teama, moartea in sine nu-l inspaimanta, dar i se pare, pe masura ce vremea trece, ca nu s-a folosit prea bine de viata asta a lui, ca n-o sa merite Raiul. Marturiseste ca se gandeste la parintele Arsenie cel putin o data pe zi, mai ales seara, cand pune capul pe perna: "Imi pare c-a fost si un picut de sfant...". Nu e prima data cand ma aflu prin satele Fagarasului si nici cand constat cu uimire, ce colosala forta trebuie sa fi avut acest duhovnic asupra oamenilor din coltul asta de tara, daca dupa o jumătate de secol, cei care l-au cunoscut si cu care a vorbit ii mai tin minte pe dinafara cuvintele.

Calugarul de lumina

L-am intalnit pe Ion Ghindea la Bucium, o manastire de la poalele Fagarasului, unde a stat ingenuncheat in rugaciune aproape o zi intreaga, facand la plecare danie mare, in bani. Taran vanjos, ca toti satenii de pe la poalele muntilor, se teme numai de bunul si marele Dumnezeu. Afara de cateva dureri de sale, trupul i-e inca tare, pumnii - baroase si glasul - tunet. Pe vremea comunismului a fost sofer, a castigat bani multi si si-a trait din plin viata, dar nu in desfrau. Si-a cladit o familie trainica si instarita, cu copii la facultati, randuita dupa reguli sanatoase. Rugaciunea dinainte de masa si de culcare sau Sfanta Liturghie din duminici au fost lege in casa lor. A facut multa milostenie, iar numele sau e scris pe zidurile unor biserici din Tara Fagarasului - Sambata, Prislop, Victoria -, printre salvatori si ctitori. N-ar avea de ce sa se planga. Ii pare rau doar ca parintele Arsenie nu mai este, ca "nu mai are la cine se duce". In viata sa, fiecare intalnire cu acest iluminat monah a fost insotita de cate un miracol. Cand era baiat de 12-13 ani, a visat Manastirea Sambata de Sus, fara sa fi auzit de ea si fara s-o fi vazut vreodata in poza. "Era exact ca in realitate! Pajistea verde si altarul de vara si biserica lu Brancoveanu c-o singura turla si lume multa, stransa ca la hram. Si cineva mi-o spus: <<Vino, ca se arata Dumnezeu aici!>>. Era asa, un deal lung, si de peste el, cum ii soarele de rotund, venea o lumina mare, ca puneam mana streasina sa nu-mi orbeasca ochii. Si cum stam eu singur de-o parte si toata lumea de-o parte, de deasupra, din ceri, vine un copil galben sa puna peste mine un ziar sau o panza, nu stiu ce era. Si altcineva mi-o spus: <<Stii tu, Ioane, cine-i copilul asta? Asta ii moartea!>>." N-a uitat visul acesta nici cand a calcat prima data pe pajistea verde de la Sambata, minunandu-se de incantatoarele coincidente cu cele vazute aieva. Si de pe acelasi deal lung a vazut coborand din rasaritul soarelui un calugar

Părintele ARSENIE BOCA – "Sfântul Ardealului"

Mărturii – Părintele Arsenie Boca – "o viață închinată schimbării vieții noastre"

stralucitor și zvelt, înveșmantat în alb și înconjurat de lumină, binecuvântând cu gesturi largi întreg norodul ce-i ieșea în față. Așa l-a cunoscut pe părintele Arsenie Boca.

Apostolul Tarii Făgărașului

Părintele Arsenie sosea câteodată și în satul său, în Ucea de Sus, și atunci era sâmbătă. Aici intervine poate cel mai mare miracol savărsit de monahul ardelean, căruia nici astăzi Ion Ghindea nu reușește să-i dezlege încălcitele și tainicele ite: cum a izbutit un singur om, după doar câteva popasuri în vechea așezare făgărășeană, să schimbe din rădăcini viața unui sat întreg? "Eram uitați de lume, trăiam ca păgânii. Satul era <<deraiat>>, nu știa de rugăciune, de posturi, de nimic. Și în câteva luni, un călugăr necunoscut și tinerel a întors toată lumea la o sută optzeci de grade..." Ion Ghindea își aminteste un june înalt, cu sprâncene groase, ochii și barba negre, mereu încins la mijloc cu centura călugărească, își aminteste mai ales degetele sale subțiri, nefiresc de subțiri și de fine față de mâinile lor butucanoase, de țărani. "<<Năsteti-va sfinți!>>", ne zicea părintele. <<Ce-l cere lui Dumnezeu până și cel mai ticalos om? Li cere sfîntenia lui, pierdută când a căzut la păcate. Li cere învierea lui, adică bucuria cea mare. Eu n-am venit aici să vă pun la matanii, ca ceilalți preoți, am venit să vă indemn să vă schimbați purtările și, schimbându-vă purtările, toate lacrimile voastre se vor schimba în bucurie. Căci un suflet trist e ca o casă cu luminile stinse...>>. De la părintele Arsenie, la noi în sat toți oamenii se împartășesc, postesc, se roagă și - ce-i mai important - se ajută cu drag între ei. Și n-a trecut mult timp până când și alte sate din împrejurimi l-au urmat pe calea bună..." Pe oriunde călcau pașii părintelui Arsenie, satele și bisericile se vindeau prin minune. "A schimbat toată zona Făgărașului", spune Ion Ghindea, asemuindu-l uneori cu "apostolii din Biblie" și "toți îl urmau, oriunde-ar fi mers".

Îl urmau, mai întâi fiindcă vedeau că are puteri mari. puțin după începerea războiului, într-o seară de vară, se stranseseră în jurul lui toți credincioșii veniți la slujba vecerniei. Nu stăteau în biserică, ci afară, pe iarba, iar părintele - în picioare, deasupra tuturor, cu creștetul capului înconjurat de stele. Ion Ghindea ține minte vorbele acelea, mustind de primejdii, cuvânt cu cuvânt, până la cele mai gingașe intonații: "Nu va mai trece multă vreme până când vor intra secera și ciocanul în țară și nu vor mai ieși aproape o jumătate de veac. Vi s-or lua pământurile și veți lucra două-trei familii cu câte-o via. Vă duce și veți bea apă din parau și nu veți putea bea, căci apa va fi infectată și mirositoare. Se va termina acest război și când va spune toată lumea <<pace!, pace!>>, atunci sfârșitul va fi aproape. Se va certa frate cu frate, se va ucide copil cu părinte, va veți duce la morminte să spuneti mortilor <<iesiți voi, că intrăm noi>>. Când n-or mai fi hotare între țări, când s-or înmulți religiile și oamenii vor avea libertatea de-a face ce voiesc, atunci va fi vremea să vă pregătiți de Judecata cea Mare...". Și Ion Ghindea cade iarăși pe gânduri. "Dacă părintele știa tot ce se petrece, dacă știa când va muri o întreagă lume, de ce n-ar fi știut când oi muri și eu, un biet păcatos?"

Părintele ARSENIE BOCA – "Sfântul Ardealului"

Mărturii – Părintele Arsenie Boca – "o viață închinată schimbării vieții noastre"

Minunea de la Prislop

Parintele Arsenie a venit la Sambata in 1939 si a ramas zece ani. Lui i se datoreaza in mare masura reinvierea manastirii si a sufletelor celor care vietuiau intr-insa. Tragea dupa sine intreaga obste calugareasca si multi erau cei care ziceau ca nu pot tine pasul cu indelungatele rugaciuni si chinuitoarele sale posturi. Aceia se alungau singuri. "Facea cat trei preoti canon", continua Ion Ghindea. "Cand altii se odihneau, el se ruga, cand altii mancau, el postea. Le citea calugarilor vrednicia <<dupa duh>>. Si sa vedeti cum... Era vineri, era post, parintele Arsenie plecase de dimineata cu treburi. Pe la amiaza, a venit o femeie din Sibiu care avea un fecior frate la manastire. Si eu m-am bagat in vorba cu ea. O intreb: <<Da ce-ai in traista?>>. <<laca, i-am adus lu fecioru-miu niste papara cu carne, ca tare mai flamanzeste aicea, saracu...>> Seara se intoarce parintele Arsenie, ostenit - n-avea de unde sa stie de venirea femeii - si ia dintr-un ulcior o lingurita de miere. Asta a fost hrana lui intr-o zi. L-am vazut pe fratele acela tanar cum se uita la el, asa, parca putin vinovat. Si atunci parintele s-a intors spre dansul si i-a spus: <<Ce-i, a fost mai buna papara cu carne, nu-i asa?>>." Astfel de om a fost parintele Arsenie Boca - nu-i placea sa zaboveasca in locurile comode, cu viata prea lesnicioasa. Dupa ce a vazut Manastirea Sambata pusa cat de cat pe picioare, s-a mutat la Prislop, o alta mare lavra, distrusa de generalul Bukov, pe care numai harul si osardia unui sfant puteau sa o mai salveze. Si acolo a ramas zece ani, la fel ca la Sambata. Si putin dupa plecarea sa, intreg satul Ucea de Sus s-a urnit sa-l ajute. Ion Ghindea a adus cu masina sute de oameni, a muncit la zidirea bisericii din temelie pana-n inaltul turlor. "Au venit multi tare. Veneau sa munceasca pana si femeile cu prunci in brate si nimeni, niciodata, n-a cerut vreo plata sau lauda. Atunci am vazut prima data ca rugaciunile parintelui Arsenie pot muta si muntii din loc. Intr-o zi, oamenii i s-au plans: <<Parinte, nu mai avem nisip de constructie, ce ne facem? Numa daca s-ar abate raul asta din loc, am mai putea gasi ceva nisip...>>. Parintele s-a dus in deal, pe apa, la vreo douazeci de metri si s-a lasat in genunchi. A facut rugaciunea cateva ore. Si va jur!, asta am vazut-o cu ochii mei, spre seara, apa a intrat in pamant si a iesit putin mai incolo, lasand la suprafata un nisip fin... stralucitor ca argintul. Muncitorii s-au inchinat cu totii, speriasi, nevenindu-le sa-si creada ochilor. <<Rugati-va, postiti si veti putea si voi!>>, le-a spus tuturor."

"Asa esti si tu, Ioane: la jumatatea vietii"

In anul 1959, spre satul Ucea de Sus a sosit din departari, plutind prin vazduh, un zvon infricosator, ca o primejdie mare: "Parintele Arsenie Boca a fost arestat!". Cand au aflat mai apoi ca fusese mutat cu domiciliul fortat langa Bucuresti, ca sa picteze biserica din satul Draganescu, ucenii au pornit iarasi, cu totii, spre dansul. Ion Ghindea nu-si poate domoli emotia, atunci cand ii vin in minte imaginile acelea cu femei si barbati imbracati in haine de tara, speriasi de forfota Garii de Nord, intrebandu-i ca niste copii pe trecatorii grabiti unde este parintele lor.

La Draganescu, parintele Arsenie a stat 10 ani, ca si la Sambata, ca si la Prislop. Si in tot acest timp, Ion Ghindea a fost mereu dupa el. "Va spun, desi era distanta atat de mare, au venit si mai multi.

Părintele ARSENIE BOCA – "Sfântul Ardealului"

Mărturii – Părintele Arsenie Boca – "o viață închinată schimbării vieții noastre"

Coborau femeile din munte ca sa-i aduca de mancare, barbatii isi lasau treburile acasa si veneau sa-l ajute la renovarea bisericii... Parintele era supravegheat tot timpul de securisti, numa ce apuca sa ne faca un semn din ochi si noi stiam ca in seara aceea ne puteam intalni in secret, la un om dintr-un apartament de bloc din Bucuresti, si acolo el ne invata cum sa ne rugam, ne porunca sa nu lasam postul, sa nu uitam biserica si ne spunea la fiecare ce trebuie sa facem. Aveam 40 de ani, eram barbat bine, aveam bani, nu-mi lipsea nimica. Da eram eu asa, cam framantat de niste probleme. Si am stat in camera aceea din Bucuresti doua ore, singur cu parintele. Mi-a zis asa: <<Mai loane, pana la varsta asta ti-ai facut placerile din crestetul capului pana in varful picioarelor. Asa-i ca te simti puternic, respectat, ca nu ti se poate intampla nimic? Sa-ti spun o istorie: era un urias, care toata viata lui a dus oameni in spinare, de pe o parte pe cealalta a unui rau. Dupa multi ani, in care-a carat mii de oameni, vine un copil sa-l treaca si pe el. Uriasul a ras, zicandu-si ca-i o nimica toata. Si tocmai la mijlocul raului s-a poticnit si a cazut cu copilul in apa. Stii tu, loane, cine era copilul acesta? Era moartea! Si cat a fost uriasul de puternic, l-a doborat un mic copilas. Asa esti si tu, loane: la jumatatea vietii!>>. Asta mi-a spus. La numai cateva zile, treburile m-au dus in comuna Buciuis, unde trebuia sa schimb niste cartofi pe porumb. Si numa ce vad la o poarta o femeie urata si oarba, cu picioarele strambe, care tine in mana un ghioc si vorbea c-o fata. Fata se uita la ea cu ochii cascati: femeia stia totul despre viata ei, numele, cand s-a nascut, cu cine s-a dragalit, tot. Si i-a zis c-o sa scape de-o operatie. De la oamenii din sat am aflat apoi ca si securistii din Bucuresti o lasa in pace pe femeia asta, fiindca le ghiceste si lor. I-am dat o caldare de cartofi si m-a primit. Mi-a cerut un fir de la sfeterul de lana cu care eram imbracat, l-a facut asa intre degete si mi-a spus: <<Te cheama Ion, ai 40 de ani si ai sa traiesti 80>>. Scurt. Am iesit de la ghicitoarea asta cam... zdruncinat. Da cand am ajuns in ulita si-am vazut ce frumos era afara - era primavara, pomi in floriti -, mi-am zis in gand: <<Lasa, ca mai e pan la 80. Mai am timp...>>. Si-am plecat acasa."

Cu trecerea anilor inasa, Ion Ghindea a inceput din ce in ce mai mult sa se gandeasca la lucrurile acestea. S-a trezit ajutand oameni necunoscuti de pe strada, strangand mana si celor mai crunti dusmani, pasind in biserici mai des decat o facea inainte. I-a amintit parintelui Arsenie de profetia aceea, multi ani mai tarziu, pe cand acesta se afla la Sinaia, dupa plecarea sa de la Manastirea Prislop, din 1959. Si parintele i-a raspuns tot printr-o poveste: "Vine moartea la un om bogat si hraparet si-i zice: <<Hai!>>. Iar acesta se sperie: <<Mai lasa-ma un an!>>. Moartea il lasa. Dupa un an, bogatul zice: <<Mai lasa-ma o luna! O saptamana! Barem un ceas!>>. Nu s-a gandit niciodata ca moare, toata viata nu s-a gandit decat cum sa se imbogateasca, sa-i pacaleasca pe ceilalti, sa stranga numai pentru el. Si cui raman toate? Pe cand eu, care n-am adunat nimic pe lumea asta, daca ar veni si astazi moartea la mine i-as zice..." - si parintele a desfacut larg bratele, ca si cum ar fi vazut intr-adevar pe cineva apropiindu-se catre dansul - "i-as zice: <<Haida, Gata! Sunt Pregatit!>>."

Ion Ghindea tine minte ca pe 28 noiembrie 1989, ziua cand a murit parintele Arsenie Boca, afara era frig, o zi ploioasa si trista si se vorbea deja despre schimbarea regimului si despre o mare

Părintele ARSENIE BOCA – "Sfântul Ardealului"

Mărturii – Părintele Arsenie Boca – "o viață închinată schimbării vieții noastre"

Revoluție. "Ne-am dus mai mulți din sat la înmormântare, la Mănăstirea Prislop și după ce l-au îngropat pe părinte, am pus capul pe lespedea mormantului și am plâns cu sugeturi, în hohote, ca un copil. Nu trecuse o săptămână de când fusesem la el. Cuvintele de atunci le țin ferecate în inimă: <<Ioane, vremea mea a trecut. De acum înainte voi putea ajuta mai mult de acolo, de sus, decât de aici, de pe pământ...>>. Și așa a fost." Părintele Arsenie Boca pare să fi fost într-adevăr un monah harazit pentru vremuri grele, potrivnice bisericilor și marilor sfinți.

Cât privește prezicerea morții sale, Ion Ghindea are uneori și o altă variantă: "Stau așa și mă gândesc că poate părintele n-o fi vrut să spună că voi muri chiar la 80 de ani. Da așa o fi socotit el, că gândul asta al morții o să-mi deschidă ochii, o să mă întoarcă la biserică și la milostenie. Omul care știe fix când moare altfel gândește decât cel care nu știe, care zice: <<Ei, oricum o să mor, că toată lumea>>. Când știi că moartea e aproape, încerci să-ți închei socotelile, să faci toate lucrurile bune pe care nu le-ai făcut în viață. M-am gândit foarte mult la un lucru: eu cred că de fapt..." și Ion Ghindea își adună gândurile, că și cum s-ar căzni să-și strângă întreaga sa viață într-o singură frază: "...eu cred că de fapt nu există frica de moarte. Frica de moarte este frica de Dumnezeu".

